

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 17Csp/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219202129
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Péter Nagy
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2020:2219202129.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudcom JUDr. Péter Nagy v sporovej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanému: O. N., D.. XX.XX.XXXX, N. A. XXX, o zaplatenie 948,60 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd v celom rozsahu zrušuje platobný rozkaz č.k. 17Csp/53/2019-31 zo dňa 17.07.2019.

II. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 306,54 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 306,54 € od 26.12.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a .

IV. Žalovanému sa nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 29.05.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 948,60 eur, ako aj zmluvnej pokuty 0,04 % denne a úroku z omeškania 0,40 % ročne z tejto sumy od 26.12.2016 do zaplatenia tak, aby výška zmluvnej pokuty a úroku z omeškania neprevyšovala zákonom maximálne dovolenú hranicu, ako aj náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 26.01.2015 zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver 1.500,- eur, ktorý mal splatiť spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach po 47,43 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania, žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru. Žalovaný však svoj dlh neuhradil.

2. Súd žalobe vyhovel platobným rozkazom uvedeným vo výroku I, ktorý však súd následne v celom rozsahu zrušil pre nemožnosť jeho doručenia žalovanému do vlastných rúk podľa § 266 ods. 3 C.s.p. (výrok I). Žalobu s prílohami a procesné poučenia podľa C.s.p., spolu s výzvou, aby sa k žalobe s prílohami vyjadril v lehote 15 dní, súd doručoval žalovanému postupom podľa § 116 ods. 2/ § 106 ods. 3 C.s.p. zverejnením oznámenia dňom 11.05.2020. Žalovaný sa k žalobe s prílohami nijakým spôsobom písomne nevyjadril.

3. Súd vo veci nariadil a vykonal pojednávanie v neprítomnosti žalobcu, ospravedlneného z dôvodu časovej zaneprázdnenosti a nenavyšovania trov konania, ktorý zároveň nepožiadal o odročenie pojednávania a súhlasil s rozhodnutím vo veci bez jeho účasti, resp. účasti jeho právneho zástupcu. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v

spise a podstatným obsahom spisu (najmä žaloba č.l. 1-16, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva č.l. 4-5, oznámenie o zosplatnení č.l. 3, VOP č.l. 6-9, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi č.l. 11, pokus o zmier z 29.12.2016 č.l. 2, doklad o platbe úveru a prehľad splátok a úhrad č.l. 12-13, vyjadrenie žalobcu s prílohami z 05.06.2020). Súd na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový a právny stav veci: žalobca je spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Žalovaný nekonal v predmetnej sporovej veci v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Žalobca a žalovaný dňa 26.01.2015 uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorou bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.350,- eur za podmienok uvedených v žalobe a v zmluve, resp. v oznámení o schválení úveru dlžníkovi (obsahové náležitosti). Z dôvodu omeškania s úhradou splátok úveru č. 19, 20 a 21 žalobca listom zo dňa 14.11.2016 vyhlásil v zmysle zmluvy mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný dosiaľ zaplatil na predmetnom úvere sumu 1.043,46 eur.

Podľa ust. § 290 C.s.p. spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

4. Predmetnú zmluvu o úvere žalovaný uzavrel ako spotrebiteľ, preto na daný právny vzťah sa vzťahujú aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ďalej ust. § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). V zmysle ust. § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) bolo potrebné preskúmať, či v listinách tvoriacich zmluvu, sú obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti.

Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosti uvedené v tomto ustanovení pod písm. a) až y).

Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa ust. § 52 ods. 1 OZ (v znení platnom od 01.01.2008) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa ust. § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa ods. 2 v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ust. § 369 ods. 1 Obch. zák. ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Podľa ust. 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania (s prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná o právny vzťah, ktorý vznikol po 01.02.2013), výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov

vyššia ako základná úroková sadzba európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v danom prípade žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobca sa domáhal svojich nárokov z titulu zmluvy, ktorou boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky a tento sa zaviazal vrátiť ich v dohodnutých mesačných anuitných splátkach spolu s príslušným úrokom. Pretože žalobca ako veriteľ poskytoval spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaný ho neprijímal na takéto účely, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a zmluva z 26.01.2015 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom.

6. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predložená zmluva ako celok bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Žalovaný nárok žalobcu nijako nesporeoval. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že v zmluve absentuje platná dohoda písomnou formou o výške RPMN, keďže táto bola iná v návrhu na uzatvorenie zmluvy zo strany žalovaného (bod 5 zmluvy - 26,17 %) a iná v akceptácii žalobcu (bod 6 zmluvy - 25,90 %). Je pritom právne bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnejšiu, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. V súlade s ust. § 44 ods. 2 OZ prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za návrh nový. Tak aj v danom prípade v dôsledku tejto zmeny RPMN bolo potrebné vyjadrenie žalobcu k zmluve v tejto časti považovať za nový návrh, ktorý by žalovaný pre jeho platnosť musel písomne akceptovať, k čomu však nedošlo, čím nedošlo ani k dohode o predmetnom údají.

7. Vyhodnotením, že uvedeným spôsobom nedošlo ku vzniku dohody o RPMN dochádza k situácii, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere tak úplne absentuje platné dojednanie o akejkoľvek RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z.). Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. však úver pre absenciu údajov o RPMN, a teda aj predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Preskúmaním spisu pritom súd zároveň dospel aj k záveru o nesprávnom výpočte RPMN, keďže do celkových nákladov bola započítaná suma poskytnutého úveru 1.500,- eur, ktorá žalovanému nebola vyplatená v plnom rozsahu, ale iba časť sumy po započítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur v zmysle čl. 10 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere žalobcu. Súd sa pritom stotožňuje s názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 29.05.2013, sp. zn. 6Sžo/39/2012, že spracovateľský poplatok nemožno považovať za istinu úveru, pretože svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru. Vychádzajúc z logického výkladu definícií pojmov v § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, možno za spotrebiteľský úver považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter, teda v danej veci možno za spotrebiteľský úver považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalovaný žalobcovi skutočne poskytol, a to na účely spotreby (porov. obsah zmluvy o revolvingovom úvere). Poplatok za poskytnutie úveru nemôže byť sám o sebe „úverom“. Pre uvedenú skutočnosť považoval súd predmetný spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov aj v zmysle § 11 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa.

8. Vzhľadom k uvedenému má žalobca právo len na zaplatenie reálne vyplatenej istiny úveru 1.350,- eur (1.500 eur - 150 eur), t.j. na vrátenie sumy reálne poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný dosiaľ zaplatil na predmetnom úvere sumu 1.043,46 eur. Z uvedených dôvodov súd žalovaného zaviazal na úhradu nesplateného zvyšku reálne vyplatenej istiny úveru v sume 306,54 eur (1.350 eur - 1.043,46 eur). Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, preto ho súd zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej istiny 306,54 eur v žalobcom požadovanej výške 0,40 % ročne, ktorá je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., a to od 26.12.2016 (podľa oznámenia o zosplatení zo dňa 14.11.2016) do zaplatenia (výrok II). Súd tu pritom vychádzal z toho, že zmluvná pokuta pre svoju neplatnosť nikdy nedosiahne žalobcom uvádzanú sumu, preto nebolo možné prisúdiť mu viac (§ 216 ods. 2 CSP). Z uvedených dôvodov súd zároveň žalobu vo zvyšnej časti istiny s príslušným úrokom z omeškania zamietol (súčasť výroku III).

9. Súd taktiež zamietol žalobu v časti uplatňovanej zmluvnej pokuty a nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky (súčasť výroku III). Žalovaný sa dostal do omeškania tým, že porušil svoju povinnosť zaplatiť splátky úveru a zosplatený dlh včas. Žalobca si preto uplatnil aj nárok na zmluvnú pokutu podľa čl. 8 ods. 8.1 zmluvy vo výške 0,04 % denne. Tento nárok je však nedôvodný. V prvom rade je súd toho názoru, že aj zmluvná pokuta je v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. „poplatkom“, na ktorý veriteľ nemá nárok, ak sa spotrebiteľský úver posúdi podľa § 11 ods. 1 tohto zákona ako bez poplatkový. Tento záver vyplýva z § 9 ods. 2 písm. o) a § 4 ods. 1 písm. l) tohto zákona, ktoré sa týkajú omeškania spotrebiteľa. Obe tieto ustanovenia používajú pojem „poplatky“ v kontexte „neplnenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Ak potom tento zákon v § 11 ods. 1 zavádza fikciu „bezpoplatkovosti“, celkom zrejme tým má na mysli aj poplatky spojené s neplnením zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento výklad pritom neznamená, že veriteľ „bezpoplatkového“ úveru nemá nárok na žiadne sankcie, pretože zákon č. 129/2010 Z. z. sa nedotýka nároku úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ a veriteľ si ho môže uplatňovať aj v takýchto prípadoch. Keďže zmluvná pokuta je v prejednávanej veci viazaná na omeškanie dlžníka, teda na neplnenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, znamená to, že ide o poplatok predpokladaný zákonom č. 129/2010 Z. z. V dôsledku bezpoplatkovosti prejednávaneho spotrebiteľského úveru potom žalobca nemá nárok na tento poplatok v podobe zmluvnej pokuty.

10. Odhliadnuc od uvedeného by však zmluvnú pokutu nebolo možné žalobcovi priznať aj pre jej neprijateľnosť. Aby totiž bolo možné priznať dodávateľovi nárok uplatňovaný zo spotrebiteľskej zmluvy, nesmie táto zmluva obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu medzi stranami, teda tzv. neprijateľné podmienky (§ 53 ods. 1 OZ). V prejednávanej veci je zrejme, že zmluva o revolvingovom úvere a jej zmluvné dojednania sú vzhľadom na formu svojho vyhotovenia typickou štandardizovanou formulárovou zmluvou, ktorej obsah nemohol žalovaný ako spotrebiteľ vopred ovplyvniť. Ustanovenie o zmluvnej pokute je obsiahnuté v texte, ktorý je vopred pripravený ako vzor a do ktorého sa len doplnia identifikačné údaje spotrebiteľa a podrobnejšia špecifikácia parametrov spotrebiteľského úveru. Navyše platí prezumpcia, že zmluva sa nepovažuje za individuálne dojednanú, ibaže dodávateľ preukáže opak (§ 53 ods. 2 OZ). V danej veci pritom žalobca netvrdil a ani nepreukazoval, že by bola zmluva o revolvingovom úvere a zmluvné dojednania uzatvorené so žalovaným individuálne. Za takýchto okolností potom súd pristúpil k skúmaniu dotknutého ustanovenia o zmluvnej pokute z hľadiska jeho neprijateľnosti. Pri posudzovaní zmluvnej pokuty treba vziať do úvahy v prvom rade kritérium primeranosti, ktoré vyplýva z § 53 ods. 4 písm. k) OZ. Z tohto ustanovenia je zrejme, že neprimerane vysoká sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa nemôže požívať súdnu ochranu. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa v zmysle § 53 ods. 12 OZ hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Dotknuté ustanovenie o zmluvnej pokute pokrýva na prvý pohľad dve situácie: kým v prvom prípade sa zmluvná pokuta platí pre omeškanie žalovaného s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti, v druhom prípade vzniká, ak sa z dôvodu omeškania žalovaného o viac ako tri mesiace stali okamžite splatnými všetky záväzky žalovaného. Toto ustanovenie ale de facto obsahuje dve skutkové podstaty, ktoré sa v časti prekrývajú a postihujú spotrebiteľa za omeškania dvojnásobne. Veriteľovi totiž vznikne nárok na zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne za každý deň omeškania už v okamihu, keď sa spotrebiteľ dostane do omeškania (s konkrétnymi splátkami). Ak však omeškanie trvá dlhšie ako tri mesiace a veriteľ úver zosplatní, pristupuje ďalšia sankcia v podobe novej zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % z už celej zosplatennej sumy (ktorá však v časti môže obsahovať aj uvedené splátky), a to opäť za každý deň omeškania. Celkovo tak zmluvná pokuta v časti týchto splátok dosahuje sadzbu 0,08 % denne, čo je takmer 30 % ročne. Hoci účelom zmluvnej pokuty je sankcionovať dlžníka v omeškaní, takáto vysoká zmluvná pokuta, ktorá presahuje aj zmluvne dohodnutú úrokovú sadzbu za poskytnuté peňažné prostriedky, je celkom zjavne neprimeraná. V prejednávanej veci pritom súd vychádzajúc z § 53 ods. 12 OZ nezistil žiadne také okolnosti (a ani ich žalobca netvrdil), ktoré by zmluvnú pokutu v takejto výške opodstatňovali. Súd preto dospel k záveru, že dotknuté ustanovenie o zmluvnej pokute požaduje od žalovaného za nesplnenie jeho povinnosti zaplatenie neprimeranej sankcie. Toto ustanovenie nemôže požívať súdnu ochranu, pretože podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je podľa § 53 ods. 5 OZ neplatná. Keďže podľa § 53 ods. 12 OZ sa neprijateľnosť hodnotí podľa okolností v okamihu uzatvorenia zmluvy, nie je podstatné, že žalobca si v žalobe uplatňuje zmluvnú pokutu len v sadzbe 0,04 % denne. Dôležité totiž je, že analyzované ustanovenie o zmluvnej pokute umožňuje žalobcovi od počiatku zmluvného vzťahu požadovať zmluvnú pokutu v neprimeranej výške.

11. Ani žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu nákladov spočívajúcich v odmene za právnu službu poskytnutú v súvislosti so zaslaním pokusu o zmier pred začatím súdneho konania (72,04 €) nie je dôvodný. Takéto náklady nie sú totiž účelné. Od úkonu v podobe písomného pokusu o zmier nijako nezávisí žalobcovo právo podať žalobu. Ani sa v dôsledku takéhoto úkonu jeho postavenie v konaní nijako nezmení a nezlepší sa ani jeho dôkazná situácia. Žalobca sám dokonca tvrdil, že tento úkon nasledoval po viacerých bezvýsledných písomných upomienkach, textových správach a telefonickom kontaktovaní žalovaného. Pokiaľ ani tieto predbežné úkony nevedli k tomu, aby žalovaný svoj dlh zaplatil, nemohol žalobca dôvodne očakávať, že sa to zmení, ak žalovanému zašle ďalšiu písomnú výzvu. Vzhľadom na všetky tieto úvahy preto súd žalobe v tejto časti nevyhovel.

12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 2 C.s.p., pričom dospel k záveru, že žalovaný by mal nárok na náhradu pomernej časti trov konania podľa jeho väčšieho úspechu vo veci v porovnaní so žalobcom, avšak nakoľko žalovanému preukázateľne žiadne trovy v konaní nevznikli, súd mu z dôvodu hospodárnosti konania nárok na náhradu trov konania podľa uvedených ustanovení nepriznal (výrok IV).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Dunajská Streda (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).